

ME ALOIMME PUHUA tulevaisuudesta ja yhteisistä tekemisistä heti! Roikuimme puhelimesta tuntikausia unelmoiden niin, että luurit olivat huurussa sokerista. Jokapäiväiset rakkauskirjeemme sujautin aluksi pie-lukseni alle, mutta määrän kasvaessa tein niistä pinon tyynyni viereen, ja öisin kuiskutelimme:

Mitä haluaisit tehdä minun kanssani?

Mennä juomaan yhtä pirtelöä kahdella pillillä?

Linnanmäelle?

Korkeasaareen, ainakin Korkeasaareen!

Kävelyille vastasataneeseen lumeen?

Järven rannalle, laiturille, kesään?

Ja Lappiin?

Minä sanoin kaikkeen kyllä.

Ja odotin ensi lunta ja Korkeasaaren-retkeä ja yhteistä pirtelöä ja Linnanmäki-päivää.

- Vuoristorataan en sitten uskalla.

- Vaikka sulle ostettaisiin kaksi hattaraa?

- Kaksi hattaraa ja sitten mä saan pitää silmiä kiinni ja pistää pään sun takin alle.

- Sittenkö uskallat, Piki nauroi.
- En, mutta palkinnot on hyvät.
- No mä voin vielä niiden lisäksi voittaa sulle jonkin jättiläisnallen.
- Joooo! Joko mennään?
- Ei se oo auki yöllä, rakas.
- Snif.
- Lohduttaako suukko?
- Ehkä.
- Tule tänne.

Ja minä uskoin, että se kaikki olisi mahdollista, ei minulla ollut mitään syytä epäillä. Me emme haaveilleet mistään, mitä pidin mahdottomana, vain pienistä suurista suloisista asioista, joihin ei tarvittu muuta kuin rakastettu ja tarpeeksi rakkautta, ja sitähan meillä oli uppeluksiin asti. Tarvittiin tietysti myös halua tehdä niitä asioita, mutta sitäkin meillä oli. Meillä oli kaikkea mitä tarvitsimme niiden asioiden toteuttamiseen. Me menisimme Linnanmäelle ja Piki heittäisi minulle jostain ampumis- tai kaatamiskisasta jättiläismäisen pehmoeläimen ja minä kanniskelisin sitä ylpeänä koko päivän. Me menisimme kävelyille vastasataneeseen lumeen ja vilkaisisimme taaksemme jääviä vierekkäisiä jalanjalkiämme. Me tekisimme sen kaiken yhdessä. Kaikki se oli meidän.

Mutta kahviloissa istuskelusta Piki ei pitänyt, niin hän kertoi huolettomasti, mutta kuitenkin ehkä odottaen minulta vastustusta.

Eikä ostoksilla käymisestä. Se ei sopinut hänelle.

Sanoin, ettei se mitään, kyllä minä voin siellä käydä itsekseni tai muiden ystävien kanssa. Meillähän oli niin paljon muuta yhteistä tehtävää.

En kuulunut niihin, jotka eivät seurustellessaan halua tehdä mitään yksin.

En minä tarvinnut Pikiä elokuviin.

Osasin kulkea raitiovaunulla yksinkin.

En halunnut aloittaa uutta harrastusta rakkaani kanssa enkä jatkaa vanhaa.

En halunnut viedä Pikiä vanhempieni luokse, ja ystäviänikin näin kahvilla mielelläni ilman häntä.

Se kaikki sopi minulle hyvin.

Koska minulle oli luvattu Linnanmäkeä, hattaroita ja Korkeasaarta eikä niitä ollut kukaan koskaan ennen luvannut minulle. Kukaan ei ollut koskaan ennen osoittanut arvostavansa sellaisia pieniä asioita niin paljon. Ja että minua tarvittiin jakamaan juuri niitä. Ei jouluja tai matkoja tai ystävien häitä, vaan pirtelöitä ja puluja puistoissa.

Niiden lisäksi halusin tehdä muitakin tavallisia asioita Pikin kanssa, asioita joista Piki ei ollut erikseen sanonut, että hän kieltäytyisi niistä, ja joita minä pidin sen verran itsestään selvinä, etten tullut ajatelleeksi, että niistä olisi pitänyt puhua. Minä vain sulin, kun Piki puhui yhteisestä pirtelöstä, sulin niin, etten osannut sanoa, mitä minä puolestani olisin halunnut. Kuten että Piki tulee minua vastaan juna-asemalle. Tai satamaan, kun tulen laivalta, ja kannan painavia kasseja ja tax-free-juomia. Minulle ne olivat itseäänselvyyksiä. Että en olisi sataman ainoa nainen, joka joutuu selviytymään pakaaseineen yksin. Pikihän tulisi

minua vastaan, kietoisi heti sydämeni värjänneet kätensä ympärilleni ja olisi iloinen minut nähdessään ja puraisisi niskaani riemullisesti ja haluavasti ja minä olisin sinä hetkenä maailman onnellisin nainen.

Mutta ehkä jos olisin puhunut Pikille heti satamista ja juna-asemista ja vastaantulemisista, ja siitä kuinka tärkeitä sellaiset pienet asiat minulle olivat, hän ei olisi ehkä edes ryhtynyt suhteeseen kanssani. Hän ei olisi koskaan soittanut sen ensimmäisen yön jälkeen, emmekä olisi ehtineet rakastua.

Piki sanoi minua uudeksi elämäkseen ja näki unta saunoista. Minä katsoin saunan unikirjasta ja sanoin, että se tarkoittaa uutta elämää.

– Mähän tiesin sen!

Ja hän kihlasi minut äitinsä kihlasormuksella, jossa kiilteli turkoosi samanlaisena kuin Pikin ikkunasta näkyvä taivas, ja jäimme odottamaan parisuhdelain voimaantuloa.